

Arrest

nr. 69 398 van 28 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 september 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 oktober 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. TIELEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De tweede verzoekende partij diende op 30 augustus 2010 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 22 december 2010 diende ook de eerste verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Op 1 februari 2011 werd een terugname aan Polen gericht voor wat betreft de tweede verzoekende partij. Polen stemde in met de terugname, doch de termijn voor de overdracht bleek verstreken te zijn, waardoor de behandeling van de asielaanvraag alsnog aan de Belgische autoriteiten toekwam.

Op 17 februari 2011 werd door de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) ingediend.

Op 22 maart 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende de onontvankelijkheid van voormelde aanvraag.

Op 3 mei 2011 dienden de verzoekende partijen een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet in.

Op 20 mei 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid wederom een beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 juli 2011 werd de voormelde beslissing ingetrokken en op diezelfde dag nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze laatste beslissing vormt thans de bij huidig beroep bestreden beslissing. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 03.05.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3" — van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05-2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 01.04.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd zou kunnen worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van ernst. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift, voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift Bij gebrek aan één van de in art 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de derde, de vierde, vijfde en zesde verzoekende partij niet onontvankelijk is. Als minderjarigen beschikken zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouders van de derde, vierde, vijfde en zesde verzoekende partij optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 15 van de Richtlijn 2004/83/EG (hierna verkort Kwalificatierichtlijn), van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen, inzonderheid van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het rechtzekerheidsbeginsel.

Ter adstruering van hun middel zetten de verzoekende partijen uiteen wat volgt:

“Artikel 2 van de Wet motivering bestuurshandeling:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.”

Artikel 3 van diezelfde wet vult aan:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”

Artikel 9ter, § 1, 4° houdt het volgende in:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

Artikel 9ter, §3, 3° stelt dat een verzoekschrift 9ter onontvankelijk kan worden verklaard indien het medisch getuigschrift niet voldoet aan voormelde voorwaarden:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;”

De bestreden beslissing is als volgt gemotiveerd:

(...)

Het standaard medisch getuigschrift waarnaar de bestreden beslissing verwijst bevat de volgende informatie:

« A/ Historique médical:

Hépatite TGO+ + TGP+ + Fistule ortérioveineuse de la sous clavière gauche sur blessure par balle.

B/ Diagnostic: description détaillée de la nature et la degré de gravité des affections sur base desquelles la demande d'autorisation de séjour sur pied de l'article 9ter est introduite. Il est dans l'intérêt du patient que des pièces justificatives (p.ex. rapport émanant d'un médecin-spécialiste) soient produites pour chaque pathologie.

Voir rapport annexe : Tomodensitométrie et artériographie qui objective la fistule A-IV.

(...)

D/ Quelles seraient les conséquences et complications éventuelles d'un arrêt du traitement?

Issue fatale possible.

E/ Evolutions et pronostic de la /des pathologie(s) mentionnée(s) à la rubrique B

Possible évolution du membre rup. Gauche vers la nécrose ou douleur chronique.

Possible (et probable) évolution en décompensation cardiaque.

G/ Nombre d'annexes jointes au présent certificat:

6 pages

- rapport Dr. A.

- Aortographie et artériographie

- Tomodensitométrie »

De bijgevoegde medische attesten van verschillende specialist cardiologen beschrijven in detail de diagnose van Dr. (...) samen met een analyse van de ernst van verzoekers aandoening en van de verschillende onderzoeken die werden uitgevoerd. De bijgevoegde attesten leggen eveneens uit in welk stadium de ziekte van verzoeker zich bevindt.

Ondanks deze uitvoerige en ernstige informatie over verzoekers aandoening beweert de bestreden beslissing dat “Het standaard medisch getuigschrift dd. 01.04.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte.”

Deze motivatie uit de ingetrokken beslissing van 19.07.2011, wordt in de nieuwe en in huidig verzoekschrift bestreden beslissing, aangevuld met de volgende motivering:

“Hoewel de op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig beschouwd kan worden, wordt in het standaard medisch getuigschrift niet verder verduidelijkt in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van de ernst.

Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter § 1, 4de lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden."

Het standaard medisch getuigschrift vermeldt wel de graad van ernst van de ziekte.

Verzoekers wensen er vooreerst op te wijzen dat de bestreden beslissing zelf toegeeft dat de ziekte ernstig is.

Verzoekers wensen vervolgens te wijzen op de antwoorden van Dr. P(...) op vragen D en E waarin Dr. P(...) te kennen geeft dat er een "issue fatale possible", vertaald "mogelijk fatale afloop", is bij een stopzetting van de behandeling. Ook de beschrijving van de evolutie van de aandoening omschrijft op duidelijke wijze hoe ernstig de aandoening wel niet is.

De bewering van de bestreden beslissing dat "Het standaard medisch getuigschrift dd. 01.04.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte" heeft dan ook geen poot om op te staan.

Er werden medische rapporten toegevoegd overeenkomstig de expliciete vraag B op het standaard medisch getuigschrift

Voor zover de Dienst Vreemdelingenzaken laattijdig zou verdedigen dat de ernst van de aandoening niet omschreven wordt onder specifiek onder vraag B van het standaard medisch getuigschrift, wensen verzoekers er vooreerst op te wijzen dat dit allerminst vereist wordt in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en vervolgens dat Dr. P(...) in antwoord op vraag B verwijst naar de toegevoegde rapporten. In deze toegevoegde rapporten wordt er wel degelijk een antwoord geformuleerd over de graad van de ernst van de ziekte. Voor zover de Dienst Vreemdelingenzaken zou stellen dat de inhoud van de toegevoegde rapporten niet letterlijk werden herschreven bij de invulling van het standaard medisch getuigschrift, hebben verzoekers de eer erop te wijzen dat in de vraagstelling van vraag B er expliciet gevraagd wordt om medische stukken toe te voegen, waardoor men dan ook niet ernstig kan beweren dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij ontvankelijkheidsbeoordeling geen rekening dient te houden met toegevoegde medische stukken, zelfs wanneer deze medische attesten niet conform het model van het standaard medisch getuigschrift zouden zijn opgesteld, het zijn immers stukken ter staving.

De bestreden beslissing voegt nieuwe voorwaarden toe aan artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing vult de ingetrokken beslissing dd. 19.07.2011 aan in zoverre dat ze nieuwe voorwaarden toevoegt aan de aanvraag, die niet voorzien zijn in artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Zo erkent de bestreden beslissing dat de "op het standaard medisch getuigschrift vermelde pathologie als ernstig kan beschouwd zou kunnen worden", maar stelt ze dat er niet verduidelijkt wordt "in welk stadium of toestand de ziekte zich bevindt en wordt aldus geen uitspraak gedaan omtrent de graad van de ernst".

Verzoekers hebben de eer opnieuw de desbetreffende paragrafen van nieuw artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet in herinnering te brengen:

"Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,"

Verzoekers lezen drie zaken die volgens deze paragraaf in het standaard medisch getuigschrift moeten worden vermeld:

- De ziekte
- De graad van ernst van de ziekte
- De noodzakelijk geachte behandeling

Verzoekers lezen nergens in de tekst van het aangepaste wetsartikel dat "het stadium of de toestand" waarin de ziekte zich bevindt moet worden opgenomen in het medisch getuigschrift.

Ook in de formulering van het standaard medisch getuigschrift leest men die vereiste niet. Het is bijgevolg onmogelijk voor een arts te weten wat hij juist dient in te vullen. De bestreden beslissing geeft een geheel nieuwe invulling aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en legt extreem vage en onduidelijke voorwaarden op aan verzoekers. Dit maakt een schending uit van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en is een manifeste schending van het rechtszekerheidsbeginsel.

• *Conclusie*

Verzoekers hebben hierbij voldoende aangetoond dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet en het motiveringsbeginsel.

Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een dergelijke lichtzinnige wijze het verzoekschrift afwijst dat een mogelijke schending van artikel 3 EVRM aanvoert, heeft tot gevolg dat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoekers gingen er terecht van uit dat hun verzoekschrift onontvankelijk zou worden verklaard daar het standaard medisch getuigschrift in zijn geheel en samen met de bijlagen op uitvoerige wijze een antwoord geeft op de vereisten van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing schendt het rechtzekerheidsbeginsel."

De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekende partijen neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partijen aangeven dat het motief dat de bestreden beslissing onderbouwt incorrect is, voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, welke *in casu* dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Verwerende partij houdt voor dat het medisch attest dat door verzoekende partijen bij de aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden, werd gevoegd wel een “standaard medisch attest” is doch dat het geen uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst, vereist door artikel 9ter van de vreemdelingenwet en gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 24 januari 2011).

De Raad kan slechts vaststellen dat het medisch attest dat verzoekende partijen bij de aanvraag om in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden, voegden, als antwoord op vraag B antwoordt “voir rapport en annexe: tomodynamométrie et artériographie qui objective la fistule”. De bijgevoegde medische attesten bevatten naast de vastgestelde diagnose een gedetailleerde omschrijving van de graad van de ernst van de ziekte. Dit gegeven wordt niet betwist door de verwerende partij. Alleen stelt zij dat de graad van de ernst op het standaard medisch getuigschrift dient vermeld te staan. *In casu* kan de verwerende partij niet worden gevolgd daar op het medisch standaard getuigschrift duidelijk de vermelding staat “voir rapport en annexe” waardoor de verwerende partij niet zomaar dit bijgevoegde attest ter zijde kan schuiven. Wanneer op het standaard medisch getuigschrift uitdrukkelijk wordt verwezen naar een bijgevoegd stuk als antwoord op de vraag naar de graad van de ernst, dan dient de verwerende partij dit stuk in ogenschouw te nemen. Dit attest maakt in dergelijk geval immers integraal deel uit van het standaard medisch getuigschrift. Bovendien blijkt uit de vraagstelling van vraag B dat er expliciet gevraagd wordt om medische stukken toe te voegen. Het is dan ook niet ernstig om een bijgevoegd stuk zonder meer te negeren, temeer de verwerende partij in de bestreden beslissing zelf aangeeft dat de ziekte als ernstig zou kunnen worden beschouwd gelet op de weergegeven pathologie. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat de verzoekende partijen onder vraag D melding maken van “issue fatale possible” indien de behandeling zou worden stopgezet en op vraag E (verder vermoedelijk verloop van de ziekte) antwoordt “possible évolution du membre rup”, alsook “possible (et probable) évolution en décompensation cardiaque”. Op zijn minst bevatten deze antwoorden een indicatie aangaande de graad van de ernst van de ziekte. Het hiervoor geciteerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt enkel dat het standaard medisch getuigschrift een beschrijving dient te bevatten aangaande de graad van de ernst, echter blijkt nergens uit dit wetsartikel dat dit in een bepaalde rubriek dient te worden vermeld. Het volstaat dienaangaande dat de graad van de ernst van de ziekte ergens wordt vermeld op het standaard medisch getuigschrift.

De bestreden beslissing schendt de materiële motiveringsplicht.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het eerste middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU